

întîndă în sală şi îndreptîndu-se spre dînsa, din galbenу че era, Мерое се fьксe вьнътъ, sîнълъ еї се pedica sьflîndă гредъ, şi Klinias o simţi aproape съ казъ în брацеле sale.

Къ кътъ s'апропіа Аполлоніа, ea тръеа пе Klinias înderътъ, şi мърмѣра к'ънъ гласъ îннекатъ, фър'а кѣдета къ, întp'adeвъръ, і lipsia пѣтереа ка съ факъ пѣмаї зече паші.

— Bino! vino!... съ fьпimă!

Dar, ка кѣмъ Аполлоніа аръ fi авѣлъ пѣтереа de a kommanda мишкъріморъ ачелей femeї, întinse кѣтре dînsa мѣна sa deskіа, şi Fenісіана remasse nemіш-катъ.

Жидовълъ intrasse дѣпъ стрелчитълъ filosofъ; dar remăssesse лъгъ зшъ, şi sta în пісіоаре, къ спателе ла zidă, к'ънъ пісіоръ peste алъ.

Аполлоніа зрма mereă.

— Îнвѣцторъле, zisse Klinias, че мѣ вреї? че черї? şi че цї а fькѣтъ dar Мерое, ка s'о amenіncї дѣпъ кѣмъ te аррѣдї, şi ка съ se teamъ ea de tine?

Dar Аполлоніа, фър'а respunde лѣ Klinias, zisse:

— Femee, мѣ кѣпнштї, нѣ е аша? şi штії къ te кѣпноскѣ şi еă?

— Da, respunse Мерое, к'ънъ гласъ сьрдă.

— Еї vine, спъне întііă тѣ ачестѣї жъне къ нѣ poate s'aiбъ de локъ а face къ tine.

— Че спѣї îнвѣцторъле? strігъ Klinias; ea e nevasta mea; еă sьntă соцълъ еї... Знă легъмîнтă nedefькѣтъ ne а знітъ în templeлă Binerї!